

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 250/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného Mgr. Valérom Podol'ským, advokátom, Námestie slobody 1, Humenné, proti uzneseniam Okresného súdu Košice II č. k. 1 Tp 7/2023 zo 16. februára 2023 a Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 Tpo 14/2023 z 10. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. apríla 2023 namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavnému súdu navrhuje, aby označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a priznal mu tiež primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre trestný čin nebezpečného vyhrážania, kde bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Tp 7/2023 zo 16. februára 2023 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“). Sťažnosť sťažovateľa podanú proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 7 Tpo 14/2023 z 10. marca 2023 (ďalej len „druhostupňové uznesenie“) zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predostiera tvrdenie, že skutok, ktorý je predmetom vyšetrovania, mal byť, vychádzajúc z obsahu skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia, spáchaný v Žiline, a teda trestné oznámenie poškodenej bolo odstúpené nepríslušnému obvodnému oddeleniu Policajného zboru (v Košiciach). Vzhľadom na uvedené, poukazujúc na relevantné ustanovenia § 17 ods. 1 a § 24 ods. 1 Trestného poriadku, sťažovateľ je toho názoru, že o jeho väzbe rozhodoval miestne nepríslušný súd. Sťažovateľ tiež dodáva, že je postup poškodenej, ktorá podala na sťažovateľa trestné oznámenie, plne účelový a tendenčný.

4. Vzhľadom na uvedené považuje sťažovateľ postup oboch konajúcich súdov pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode za porušenie jeho označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje námietku porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 1 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v rámci väzobného konania týkajúceho sa rozhodovania o jeho vzatí do väzby.

6. Pokiaľ ide o prvostupňové uznesenie okresného súdu, proti ktorému v prvom rade smeruje sťažovateľ uplatnenú ústavnú sťažnosť, poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti prvostupňovému väzobnému rozhodovaniu okresného súdu, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení súdu v prvostupňovom rozhodovaní o väzbe prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú využil jej podaním bezprostredne po vyhlásení prvostupňového uznesenia. Ochranu jeho právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd, ktorému patrilo rozhodovanie o podanej sťažnosti. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu zaoberať sa ústavnosťou označeného rozhodovania okresného súdu, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

7. Pokiaľ ide o tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti druhostupňovému uzneseniu krajského súdu, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na súdnu ochranu pri pozbavení osobnej slobody z titulu väzby, ktoré zahŕňa požiadavku

urýchleného rozhodovania o jej zákonnosti, ako aj právo obvineného nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

8. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a ods. 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani čl. 46 ods. 1 ústavy (nadväzne ani čl. 48 ods. 1 ústavy). V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy (príp. čl. 48 ods. 1 ústavy) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, II. ÚS 31/2021). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj z čl. 48 ods. 1 ústavy) a tiež z čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

9. Ústavný súd zdôrazňuje, že s prihliadnutím na skutočnosť kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa z hľadiska vymedzenia sťažnostnej námietky príslušným článkom ústavy a dohovoru vychádzal, riadiac sa princípom viazanosti návrhom na začatie konania, z petitu ústavnej sťažnosti, v ktorom sťažovateľ subsumoval svoje námietky pod čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi druhostupňovým uznesením krajského súdu vydaným v konaní o väzbe a obsahom čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru na väzobné konanie) boli sťažovateľom formulované námietky porušenia uvedených článkov ústavy a dohovoru dotknutým rozhodnutím krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené a v predmetnej časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu